

Prolog

IN SHANGHAIUL CEL STRĂLUCITOR, UN MONSTRU SE trezește.

Își cascadează ochii în străfundurile râului Huangpu, desclătându-și imediat fălcile ca să simtă gustul sângelui spurcat care se prelinge în ape. Dâre roșii șerpuiesc pe străzile moderne ale acestui oraș străvechi: dâre care desenează păienjenișuri printre pietrele pavajului, ca o rețea de vene, și, picătură cu picătură, sângele acestor vene se scurge în ape, revărsând viața orașului într-o gură străină.

Odată cu întinericul care crește, monstrul se ridică, ieșind în cele din urmă din valuri cu ușurința unui zeu uitat. Atunci când își ridică fruntea, singurul lucru care se vede pe cer este luna plină, rotundă.

Respiră. Se furizează mai aproape.

Prima respirație i se transformă într-o briză rece, care năvălește pe străzi și învăluie gleznelor celor care au ghinionul de a-și căuta drumul spre casă la ceasul acesta fatidic. Locul vibrează în ritmurile depravării. Orașul acesta este murdar, afundat adânc în sclavia păcatelor fără sfârșit, prins atât de strâns în îmbrățișarea decadentei, încât cerul amenință să se cutremure și să îi strivească pe toți aceia care trăiesc cu frenezie sub el, pentru a-i pedepsi.

Însă nu se coboară nicio pedeapsă – nu încă. Decada aceasta este una libertină, iar moravurile sunt încă și mai lejere. În timp ce

Apusul o duce într-o petrecere continuă, în vreme ce Regatul de Mijloc rămâne împărțit între războinicii îmbătrâniți și veteranii stăpânirii imperiale, Shanghai există în mica lui bulă de putere: *Parisul Răsăritului, New Yorkul Apusului*.

În ciuda otrăvii care se scurge din fundătura fiecărei alei, locul acesta este atât, atât de *viu*. Și monstrul, de asemenea, renaște.

Naivi, locuitorii acestui oraș divizat își văd mai departe de viață. Doi bărbați dau năvală pe ușile deschise ale bordelului lor preferat, râzând tare, răsunător. Liniștea orei târzii îi izbește brusc, în contrast cu activitatea clocotitoare din care doar ce s-au smuls, iar urechile încearcă să li se acomodeze, zbârnâind din cauza schimbării.

Unul dintre bărbați este scund și voinic, arătând de parcă, dacă s-ar întinde la pământ, s-ar rostogoli pe trotuar ca o mărgică; celălalt este înalt și greoi, cu membrele desenate în unghiuri drepte. Cu brațele petrecute pe după umeri, pornesc pe trei cărări spre faleză, spre râul care se desprinde din marea pe care negustorii vin cu mărfuri – zi și noapte.

Cei doi cunosc bine aceste porturi; până la urmă, atunci când nu frecventează cluburi de jazz sau nu sunt ocupați să descarce cele mai noi încărcături cu vinuri aduse din vreo țară străină, acesta este locul în care transmit mesaje, îi păzesc pe negustori și transportă mărfuri dintr-o parte într-alta – totul pentru Banda Stacojie. Cunosoc această promenadă ca-n palmă, chiar dacă acum nu se mai aud sutele de limbi diferite în care de obicei se strigă de sub o mie de steaguri diferite.

La această oră nu se mai aud decât sunetele înăbușite ale muzicii din barurile de primprejur și steagurile uriașe ale magazinelor, fâlfâind la fiecare pală de vânt.

Și cele cinci Flori Albe, vorbind animat în rusă.

Vina este a celor doi bărbați Stacojii, care nu au auzit hăr-mălaia mai devreme, pentru că mintea lor este înecată în alcool

și simțurile le sunt ușor amortite. În clipa în care Florile Albe le apar în față, în clipa în care își văd rivalii adunați în jurul unui doc, dându-și coate și hohotind de râs, nici unii, nici ceilalți nu se mai pot retrage fără să se facă de râs.

Florile Albe se îndreaptă, plecându-și capetele în vânt.

— Ar trebui să mergem înainte, fără să ne oprim, îi șoptește bărbatul Stacojiu tovarășului său. Știi ce a spus Lordul Cai în privința bătailor cu Florile Albe.

Bărbatul mai greoi nu răspunde, își sugă doar obrazii până când ajunge să arate ca un strigoii beat și îngâmfat.

— A zis să nu începem noi nimic. Nu a zis că *nu putem* să luăm parte la o bătaie.

Stacojiu vorbesc în dialectul orașului lor, printre dinți. Chiar dacă ridică ușor glasul, cu încrederea celui care se află pe teren propriu, sunt stânjeniți, pentru că în ziua de azi mai rar se întâmplă ca o Floare Albă să nu le cunoască limba – uneori accentul lor nu poate fi distins de cel al unui nativ din Shanghai.

Fapt care se dovedește adevărat atunci când una dintre Florile Albe le strigă rânjind:

— Ia te uită, încercați să porniți o bătaie?

Stacojiul înalt horcăie și țintește un scuipat zdravăn spre Florile Albe. Acesta aterizează lângă gheata celui mai apropiat de ei dintre cei din grup.

Într-o secundă, ies la iveală pistol după pistol, fiecare dintre arme ațintită cu precizie, gata să tragă. E o scenă care nu mai stârnește mirare nimănui; e o scenă mai comună Shanghaiului violent decât fumul de opium care se înalță dintr-o pipă groasă.

— Hei! Hei!

În tăcerea plină de încordare se aude un fluierat. Pe chipul polițistului responsabil cu asigurarea liniștii în zonă se citește doar enervarea în fața scenei din fața lui. A mai văzut-o cu ochii lui,

exact la fel, de trei ori în acea săptămână. I-a băgat cu forța pe rivali în celule și, atunci când membrii găștilor s-au omorât între ei, ciuruindu-se cu gloanțe, a chemat serviciul de curățenie în schimb. Obosit după o zi de muncă, nu vrea decât să se ducă acasă, să își înmoaie picioarele în apă fierbinte și să se bucure de mâncarea pe care nevasta i-a lăsat-o rece pe masă. Bastonul de cauciuc îi mănâncă deja palma, gata să îi bată pe acești bărbați până le bagă mințile-n cap, nerăbdător să le reamintească acestor oameni că nu au nicio problemă personală unul cu celălalt. Singurul lucru care-i alimentează este loialitatea nesăbuită și neîntemeiată pentru familiile Cai și Montagov, care într-o zi le va aduce sfârșitul.

— Vrem să ne despărțim și să mergem acasă? întrebă polițistul. Sau vrem să mergem cu toții la...

Se oprește brusc.

Din ape răsună un *mârâit*.

Avertismentul care iradiază dintr-un astfel de sunet nu este o senzație ce poate fi negată. Nu e genul de paranoia care te cuprinde atunci când ai impresia că ești alergat pe o străduță abandonată; nici nu e acea panică pe care o simți atunci când scârtâie dușumeaua într-o casă pe care o credeai goală. E un avertisment material, tangibil – aproape emană un fel de umezeală în aer, o greutate care îți apasă pielea. E o amenințare la fel de evidentă ca un pistol înfipt în față și, cu toate acestea, este urmată de o clipă de ezitare, de inacțiune. Stacojiul scurt și îndesat e primul care se pune în mișcare, îndreptându-și privirea spre marginea promenadei. Își pleacă fruntea, cercetând adâncurile, și își mijește ochii pentru a urmări mișcarea neregulată a undelor.

Se află exact la înălțimea potrivită pentru a fi pus la pământ de tovarășul lui cu o lovitură brutală de cot în tâmplă însoțită de un urlat, atunci când ceva țâșnește din râu.

Pete mici, negre.

În timp ce bărbatul scund se prăvălește și se izbește puternic de pământ, lumea se învoburează în jurul lui — picățele, lucruri stranii pe care nu le poate distinge prea bine pentru că vederea îi tremură și el tot icnește, învins de greutate. Nu simte decât niște împunsături ca de ac, coborându-i pe brațe, pe picioare, pe gât; își aude tovarășul urlând, Florile Albe țipă unul la altul într-o rusă pe care nu o poate descifra, iar polițistul strigă în engleză:

— Dați-l jos! Dați-le jos!

Bărbatului trântit la pământ îi bubuie inima în piept. Cu fruntea lipită de trotuar, nu vrea să privească spre ceea ce îi face pe ceilalți să scoată urletele acelea atât de înfiorătoare. E absorbit de ritmul propriului puls, care îi pune stăpânire pe toate simțurile. Doar atunci când ceva gros și umed îi lipăie pe picior, se ridică pe brânci, îngrozit, zvâcnind din picior atât de puternic, încât îi zboară pantoful și nici nu se mai obosește să și-l recupereze.

Nu privește înapoi în timp ce aleargă. Se scutură de rămășițele cu care este acoperit; sughiță în încercarea lui disperată de a respira, de a respira, de a respira.

Nu își întoarce capul ca să vadă ce stătuse la pândă în ape. Nu se uită înapoi ca să vadă dacă tovarășul lui are nevoie de ajutor și în niciun caz nu se întoarce pentru a vedea ce i-a aterizat pe picior, lăsându-i acea senzație vâscoasă, lipicioasă. Bărbatul doar aleargă și aleargă, trecând pe lângă neoanele teatrelor care își sting ultimele lumini, pe lângă șoaptele care se strecoară pe sub ușile bordelurilor, pe lângă negustorii care visează frumos, cu grămezile lor de bani sub saltele.

E demult dus atunci când în portul din Shanghai nu au mai rămas decât morții, cu beregatele sfârtecate și cu ochii sticloși, ațintiți spre cerul nopții, în care se reflectă luna.

Unu

SEPTEMBRIE 1926

IN INIMA TERITORIULUI BANDEI STACOJII, CEL MAI BUN LOC în care te puteai afla era un club burlesc.

Calendarul se apropia din ce în ce mai mult de sfârșitul sezonului, paginile lui zburând mai repede decât frunzele care începeau să ruginească. Timpul nu mai avea răbdare și era totodată teribil de răbdător, zilele devenind mai scurte, deși se lungeau la nesfârșit. Muncitorii se grăbeau mereu undeva, indiferent dacă aveau sau nu încotro să se îndrepte. Se auzea constant un fluierat în fundal; se auzea constant zăngănitul tramvaielor care se târau de-a lungul liniilor uzate, împlântate în străzi; în aer plutea constant duhoarea resentimentelor, care infecta cartierele și se impregna adânc în rufele fluturând în vânt ca niște afișe în fața ferestrelor de la apartamentele înghesuite.

Ziua aceasta era o excepție.

Ceasul se oprise în loc pentru Festivalul Miezului de Toamnă – în acel an pica pe 22 ale lunii, după metodele occidentale de contabilizare a timpului. Pe vremuri, obiceiul era să se aprindă felinare și să se spună în șoaptă povești tragice, să se slăvească ceea ce strămoșii respectaseră cu lumina lunii strânsă în palme. Acum trăiau într-un veac nou – unul care se credea mai presus de

predecesorii săi. Indiferent de teritoriul pe care se aflau, oamenii din Shanghai fuseseră cuprinși de efervescența celebrărilor moderne încă de la răsărit, dar acum, când clopotele sunau de ora nouă, festivitățile abia începeau.

Juliette Cai supraveghea clubul, atentă să identifice chiar și cel mai mic semn care ar fi putut anunța necazuri. Încăperea era slab luminată, în ciuda mulțimii de candelabre scânteietoare care atârnavă din tavan, iar atmosfera era întunecată, tulbure, umedă. Mai era și mirosul straniu, de igrasie, care plutea pe sub nasul lui Juliette, însă lucrările de renovare îndoielnice nu păreau să afecteze buna dispoziție a celor așezați la mesele rotunde împrăștiate prin club. Oamenii de acolo ar fi observat cu greu o mică scurgere în vreun colț, când atenția le era atrasă de o mișcare perpetuă. Cuplurile își șopteau peste evantaiile cărților de tarot, bărbații își strângeau cu vigoare mâinile, iar femeile înclinau din cap, oftând și chicotind drept răspuns la poveștile care li se spuneau pe deasupra felinarelor cu gaz.

— Arăți destul de jalnic.

Juliette nu s-a grăbit să se întoarcă pentru a identifica vocea. Nu era nevoie să o facă. Puțini erau cei care ar fi abordat-o de la bun început în limba engleză, ca să nu mai vorbim de faptul că era o engleză cu tonalitatea plată a limbii chineze, limba ei maternă, și accentul unei educații franțuzești.

— Da. Sunt în mod constant plină de jale.

Abia atunci și-a întors capul, zâmbind cu ochi mici spre vara ei.

— Nu ar trebui să fii tu următoarea care intră pe scenă?

Rosalind Lang a ridicat din umeri și și-a încrucișat brațele, brățările de jad de la încheieturile ei maronii clinchetind.

— N-au cum să înceapă spectacolul fără mine, s-a strâmbat ea ironic, așa că nu îmi fac griji.

Juliette a cercetat din nou mulțimea, de data aceasta cu o țintă în minte. A identificat-o pe Kathleen, geamăna lui Rosalind, în dreptul unei mese, în spatele clubului. Cealaltă vară a lui Juliette ținea răbdătoare în echilibru o tavă plină cu farfurii, holbându-se la negustorul englez de la masă care încerca să își comande ceva de băut gesticulând exagerat de mult. Rosalind avea contract ca dansatoare; Kathleen își făcea apariția ca să servească pe la mese când se plictisea și încasa pentru asta un salariu mizerabil, doar de amorul artei.

Juliette a scos oftând o brichetă, doar ca să facă ceva cu mâinile, aprinzând-o și stingând-o în ritmul muzicii care inunda sala. A fluturat dreptunghiul mic de argint pe sub nasul verișoarei ei.

— Vrei?

Rosalind i-a răspuns scoțând o țigară pe care o avea dosită în cutele hainei.

— Tu nici măcar nu fumezi, i-a aruncat ea, în timp ce Juliette își înclina bricheta. De ce porți după tine chestia asta?

Impasibilă, Juliette i-a răspuns:

— Mă știi doar. Alerg de colo-colo. Îmi trăiesc viața. Provoacă incendii.

Rosalind a tras primul fum și apoi și-a dat ochii peste cap.

— Așa-i.

Un mister și mai mare era unde își ținea Juliette bricheta. Majoritatea fetelor din clubul burlesc – dansatoare și cliente deopotrivă – erau îmbrăcate la fel ca Rosalind: în popularul *qipao*¹, care se răspândise în Shanghai ca o flacără. Cu crăpăturile scandaloase care alunecau pe lateral, descoperind trupul de la gleznă până la șold, și gulerul înalt care se strângea în jurul gâtului, modelul era un amestec între extravaganta occidentală și rădăcinile orientale,

¹ Îmbrăcămintă populară din China, pentru femei, realizată din materiale fine precum mătase sau satin, cu un consum scăzut de material (n. tr.).

iar într-un oraș scindat ca acesta, femeile deveneau metafore vii. Dar Juliette... Juliette se transformase cu totul. Mărgelele rochiei ei de fetișcană, fără buzunare, șfichiuiiau cu fiecare mișcare. Ieșea în evidență în acest loc, asta era clar. Era o stea arzătoare, strălucitoare, un simbol pentru vitalitatea Bandei Stacojii.

Juliette și Rosalind și-au îndreptat amândouă privirea spre scenă, acolo unde o femeie fredona un cântec într-o limbă pe care niciuna dintre ele nu o cunoșteau. Vocea cântăreței era încântătoare, iar rochia pe care o purta sclipea, lipită de pielea ei închisă la culoare, însă acela nu era genul de spectacol pentru care era renumit genul acesta de cabaret, așa că, în afară de cele două fete din spate, nimeni altcineva nu mai asculta.

— Nu mi-ai spus că vei fi aici în seara asta, a zis Rosalind după o vreme.

Fumul i s-a prelins printre buze rapid, ca un pârâiaș. În voce i se citea că se simte trădată, de parcă omiterea unor astfel de informații nu îi stătea în fire lui Juliette. Juliette cea care se întorsese săptămâna trecută nu era aceeași fată cărora verișoarele ei îi făcuseră cu mâna la plecare, în urmă cu patru ani, însă schimbarea era de ambele părți. La întoarcere, înainte ca Juliette să apuce să pună piciorul în casă, auzise vorbindu-se despre glasul liniștitor și dulce al lui Rosalind și despre eleganța ei naturală. După cei patru ani petrecuți departe de casă, amintirile lui Juliette despre oamenii pe care îi lăsase în urmă nu se mai potriveau cu oamenii în care se transformaseră. Nimic din ceea ce își amintea nu rezistase testului timpului. Orașul își schimbase aspectul și toți locuitorii lui își văzuseră mai departe de viață fără ea, în special Rosalind.

— A fost o chestie de ultim moment.

În partea din spate a clubului, comerciantul englez începuse să facă pantomimă în fața lui Kathleen. Juliette a făcut semn din cap spre scenă.

— *Băba* a început să se cam sature de un negustor pe nume Walter Dexter, care îi tot cere să se întâlnească cu el, așa că m-a trimis pe mine să aflu ce vrea.

— Sună plictisitor, a apreciat Rosalind.

Vara ei avea întotdeauna un anumit fel de a intona cuvintele, chiar și atunci când vorbea pe cel mai sec ton posibil. Lui Juliette i s-a strecurat un mic zâmbet pe buze. Cel puțin, chiar dacă o simțea pe Rosalind străină – o străină familiară –, știa că va avea mereu aceeași voce. Juliette își putea închide ochii și se putea preface că erau din nou copiii care își aruncau replici acide în discuții pe subiecte dintre cele mai jignitoare.

A pufăit cu aroganță, prefăcându-se ofensată.

— Nu putem fi cu toții dansatori instruiți la Paris.

— Hai să facem așa: tu îmi faci numărul și eu îmi *asum* să fiu moștenitoarea imperiului ilegal din acest oraș.

Juliette a izbucnit în râs, tare și scurt, amuzată. Verișoara ei era schimbată. Totul se schimbase. Însă Juliette învăța destul de repede.

S-a îndepărtat de perete cu un suspin ușor.

— În ordine, a replicat ea, cu privirea ațintită asupra lui Kathleen. Mă cheamă datoria. Ne vedem acasă.

Rosalind a lăsat-o să plece fluturându-și mâna. A dat drumul țigării și a strivit-o sub talpa pantofului cu toc înalt. Juliette ar fi trebuit să o taxeze pentru asta, însă podeaua nu avea cum să devină mai murdară decât era deja, așa că ce rost avea? Din clipa în care pășise în acest loc, cinci tipuri diferite de opiu îi mânjiseră probabil talpa pantofilor. Singura alternativă fusese să pășească pe cât de ușor posibil, sperând că menajerele nu vor distruge pielea încălțărilor atunci când urmau să le frece în această noapte.

— Preiau eu de aici.

Kathleen și-a ridicat bărbia, surprinsă, și pandantivul de jad de la gât i-a lucit în lumină. Rosalind avea obiceiul să îi spună că într-o zi cineva va pune gheara pe piatra aceea prețioasă, dacă avea de gând să o poarte așa ostentativ, însă lui Kathleen îi plăcea cum îi stă la gât. Zicea mereu că dacă lumea avea să se holbeze la gâtul ei, prefera să fie datorită pandantivului și nu din cauza umflăturii de la mărul lui Adam.

Expresia ei uluită s-a preschimbat rapid într-un zâmbet, odată ce și-a dat seama că cea care alunecase pe scaunul din fața negustorului englez era Juliette.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva, i-a spus Kathleen dulce, într-o engleză perfectă, cu accent franțuzesc.

În urma ei, Walter Dexter a rămas cu gura căscată.

— A înțeles ce îi spuneam încă de la început?

— Vei afla, domnule Dexter, a început Juliette și a apucat lumânarea din centrul mesei, mirosind apoi ceara parfumată, că atunci când presupui din start că cineva nu vorbește engleza, lumea va fi înclinată să facă mișto de tine.

Walter a clipit din ochi la ea și apoi și-a plecat capul într-o parte. A trecut în revistă rochia, accentul american și faptul că îi cunoștea numele.

— Juliette Cai, a concluzionat el. Îl așteptam pe tatăl tău.

Banda Stacojie se considera o afacere de familie, însă era mai mult de atât. Familia Cai era inima ei, însă banda în sine era o rețea de gangsteri, contrabandiști, comercianți și mijlocitori de tot soiul, iar fiecare dintre ei îi dădea socoteală Lordului Cai. Străinii mai puțin entuziaști ar fi zis că Stacojiii erau o societate secretă.

— Tatăl meu nu are timp pentru negustori lipsiți de credibilitate, i-a replicat Juliette. Dacă e vorba despre ceva important, îi voi transmite eu mesajul.

Din păcate, se părea că Walter Dexter voia mai degrabă să stea de vorbă decât să facă afaceri.

— Ultima oară auzisem că te-ai mutat la New York.

Juliette a lăsat lumânarea înapoi pe masă. Flacăra pâlpâia, aruncând umbre stranii pe chipul comerciantului de vârstă mijlocie. Lumina nu făcea decât să accentueze ridurile de pe fruntea lui permanent încrețită.

— Am fost trimisă în Vest pentru educație, din păcate! i-a răspuns Juliette, lăsându-se pe spate în scaunul ei tapițat. Acum sunt destul de mare ca să contribui la afacerea familiei și toate cele, așa că m-au târât înapoi cu forța.

Negustorul nu a râs la gluma ei, așa cum și-ar fi dorit Juliette. În schimb, și-a dus mâna la tâmplă și și-a trecut-o prin părul grizonant.

— Nu te-ai mai întors o dată pentru o perioadă scurtă de timp, acum câțiva ani?

Juliette s-a încordat, zâmbetul de pe față pâlindu-i. În spatele ei, o masă plină cu clienți a izbucnit în râs, amuzați de vreo remarcă pe care o făcuse vreunul dintre ei. Zgomotul i-a împuns ceafa, acoperindu-i pielea cu broboane fierbinți de sudoare. A așteptat ca rumoarea să se potolească, profitând de întreruperi ca să gândească rapid un răspuns.

— O singură dată, i-a replicat Juliette cu grijă. New York nu a fost un loc prea sigur în timpul Marelui Război. Familia mea a fost îngrijorată.

Negustorul nu a renunțat la subiect, ci doar a mormăit gânditor.

— Războiul s-a terminat acum opt ani. Tu ai plecat abia cu patru ani în urmă.

Lui Juliette i-a pierit zâmbetul cu totul. Și-a dat părul tuns bob după urechi.

— Domnule Dexter, suntem aici ca să discutăm despre cunoștințele duminale vaste referitoare la viața mea personală sau această întâlnire are și-un scop, de fapt?

Walter a pălit.

— Îmi cer scuze, domnișoară Cai! Fiul meu este de vârsta duminale, așa că întâmplarea face că. . .

S-a oprit, băgând de seamă privirea aspră pe care Juliette și-o ațintise asupra lui. A tușit.

— Am cerut să mă întâlnesc cu tatăl tău pentru a discuta despre un nou *produs*.

În ciuda exprimării vagi, era destul de clar la ce se referea Walter Dexter. Banda Stacojie era, înainte de toate, o rețea de gangsteri, și rare erau dățile în care gangsterii nu erau extrem de activi pe piața neagră. Având în vedere că Stacojiii dominau Shanghaiul, nu era deloc surprinzător că dominau și piața neagră – că ei erau cei care hotărau ce intra și ce ieșea, că ei hotărau cine avea dreptul să prospere și cine să fie eliminat. În acele părți ale orașului care încă le aparțineau chinezilor, Banda Stacojie nu era doar mai presus de lege; ea *era* legea. Fără gangsteri, negustorii rămâneau neprotejați. Fără negustori, gangsterii nu mai aveau de lucru. Era un parteneriat ideal – unul care era continuu amenințat de puterea din ce în ce mai mare a Florilor Albe, singura bandă din Shanghai care avea cu adevărat o șansă să detroneze monopolul Stacojiilor pe piața neagră. Ce-i drept, lucrau la asta de câteva generații.

— Un produs, zici? a repetat Juliette.

Și-a ridicat ochii, absentă. Pe scenă se schimbau interpretii. Lumina reflectoarelor a pălit și s-au auzit primele note ale unui saxofon. Îmbrăcată într-un costum nou, strălucitor, Rosalind a pășit în lumină.

— Îți mai aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când britanicii au vrut să introducă un *produs nou* în Shanghai?

Walter s-a încruntat.

— Te referi la Războaiele Opiului?

Juliette și-a cercetat unghiile.

— Oare?

— N-ai cum să mă învinuiești pe mine pentru ceva de care se face vinovată țara mea.

— Ah, dar nu așa merg lucrurile?

Era rândul lui Walter să se arate neimpresionat. Și-a împreunat mâinile, în timp ce pe scena din spatele lui fustele foșneau și trupurile se dezgoleau.

— Oricum ar fi, am nevoie de ajutorul Banei Stacojii. Am cantități mari de *lernicrom* de dat și este cert că va fi următorul cel mai dorit opiaceu de pe piață.

Walter și-a dres vocea.

— Cred că în clipa de față doriți să obțineți unele avantaje.

Juliette s-a aplecat spre el. În urma mișcării bruște, mărgelile rochiei s-au lovit unele de altele, zgomotul lor intrând în disonanță cu muzica de jazz din fundal.

— Și tu chiar crezi că ne poți oferi un avantaj?

Lupta continuă dintre Banda Stacojie și Florile Albe nu era un secret. Din contră chiar, pentru că datoria de sânge era ceva care nu le aparținea doar celor care purtau numele de Cai sau Montagov. Era o cauză pe care toți membrii loiali ai fiecăreia dintre facțiuni o considera personală, cu o fervoare aproape supranaturală. Străinii care ajungeau în Shanghai ca să facă afaceri pentru prima oară primeau, înainte de toate, un avertisment: alege o tabără și fă-o repede. Dacă făceau o dată afaceri cu Banda Stacojie, deveneau Stacojii. Însemna că sunt bine-veniți pe teritoriul Stacojiu și că vor fi uciși dacă rățăceau prin părțile în care domneau Florile Albe.

— Cred, a spus Walter încetișor, că Banda Stacojie a început să piardă controlul asupra propriului oraș.

Juliette s-a lăsat pe spate. Sub masă, pumnii ei erau atât de strânși, încât pielea de la încheieturi i se albise. Cu patru ani în urmă, urmărise Shanghaiul cu o strălucire în privire, clipind din ochi spre Banda Stacojie cu speranță. Pe atunci nu înțelegea că Shanghai era un oraș străin în propria lui țară. Acum înțelegea. Englezii conduceau o bucată. Francezii, o bucată. Rușii din Florile Albe acaparau singurele părți care mai rămăseseră teoretic sub conducere chineză. Faptul că începeau să piardă controlul începuse să se simtă de mult – dar Juliette ar fi preferat să-și muște limba decât să recunoască asta în fața unui negustor care nu pricepea nimic.

— Te vom contacta noi în privința produsului, domnule Dexter, i-a răspuns ea după o bucată de timp, oferindu-i un zâmbet superficial.

A respirat ușurel, eliberând tensiunea care îi strânsese dureros stomacul.

— Și acum, vă rog să mă scuzați. . .

Întregul club a amuțit și, brusc, cuvintele lui Juliette au răsunat prea tare. Walter a clipit din ochi, ațintindu-și privirea spre ceea ce se întâmpla peste umărul lui Juliette.

— Măi să fie, dacă nu-i unul dintre bolșevici!

La cuvintele negustorului, Juliette a simțit că îngheață. Încetișor, teribil de încet, s-a întors, urmărind încotro se îndrepta privirea lui Walter Dexter, cercetând fumul și umbrele care dansau la intrarea în clubul burlesc.

Te rog, fă să nu fie! s-a rugat ea. *Oricine, numai. . .*

Privirea i s-a încetșoșat. Pentru câteva clipe de groază lumea s-a aplecat și Juliette a rămas pe margine, abia ținându-se pe picioare, gata să se prăbușească. Apoi podeaua s-a îndreptat la loc și Juliette a putut să respire din nou. S-a ridicat și și-a dres vocea, străduindu-se din răspuțeri să sune cât mai plictisită când a articular:

— Familia Montagov a emigrat cu mult timp înainte de revoluția bolșevică, domnule Dexter.

Înainte ca cineva să apuce să o observe, Juliette s-a strecurat în întuneric, acolo unde umbrele pereților îi stingeau strălucirea rochiei, iar podelele umede îi înăbușeau țăcănitul pantofilor cu toc. Măsurile ei de precauție nu erau necesare. Privirile tuturor erau ațintite asupra lui Roma Montagov, în timp ce acesta își croia drum prin club. Era pentru prima oară când nimeni nu era atent la numărul lui Rosalind.

La prima vedere părea că uluirea care plutea dinspre mesele rotunde fusese provocată de faptul că în sală intrase un străin. Însă în club se aflau o mulțime de străini, împrăștiați în mulțime, iar Roma, cu părul lui negru, ochii închiși la culoare și pielea palidă, s-ar fi putut amesteca printre chinezi cu aceeași ușurință cu care s-ar fi pierdut un trandafir alb vopsit în roșu printre maci. Nu era vorba despre faptul că Roma Montagov era străin. Ci despre faptul că moștenitorul Florilor Albe era recunoscut de toți drept dușman pe teritoriul Bandei Stacojii. Cu coada ochiului, Juliette băgase deja de seamă mișcarea din sală: se trăgeau pistoale din buzunare și se pregăteau cuțite, iar trupurile se încordau de animozitate.

Juliette a pășit afară din umbră și și-a ridicat o mână spre cea mai apropiată dintre mese. Mișcarea era simplă: *așteptați!*

Gangsterii au împietrit, fiecare dintre grupuri urmând exemplul celor de alături. Așteptau, în timp ce Roma Montagov trecea de la masă la masă, cu ochii îngustați de concentrare.

Juliette a început să se apropie. Și-a apăsat beregata cu palma și a forțat nodul care i se pusese în gât să coboare, după care și-a forțat respirația să se liniștească, până când a ajuns să nu mai fie la un pas de un atac de panică, iar pe chip să-și poată picta un zâmbet

strălucitor. Pe vremuri, Roma ar fi putut să o citească imediat. Însă trecuseră patru ani. El se schimbase. Și ea la fel.

Juliette și-a întins mâna și i-a atins spatelul.

— Bună, străine!

Roma s-a întors. Pentru o clipă, a părut să nu înțeleagă cine se afla în fața lui. S-a holbat la ea, cu privirea la fel de inexpressivă ca o bucată de sticlă, neînțelegând nimic.

Apoi imaginea moștenitoarei Stacojii l-a trezit ca o găleată cu apă rece. Roma și-a întredeschis buzele și a expirat ușor.

Ultima oară când o văzuse, aveau amândoi cincisprezece ani.

— Juliette! a exclamat el automat, însă acum nu mai erau suficient de apropiați ca să-și spună pe numele mic.

Nu mai erau apropiați de ceva timp.

Roma și-a dres vocea.

— Domnișoară Cai. Când te-ai întors în Shanghai?

Nu am plecat niciodată, ar fi vrut să răspundă Juliette, dar asta nu era adevărat. Gândurile ei rămăseseră acolo – mintea i se învărtise mereu în jurul haosului și al nedreptății, al furiei care clocotea pe acele străzi –, însă trupul ei fizic fusese trimis pachet peste ocean, pentru a doua oară, pentru a fi protejată. Urâse asta, urâse atât de mult faptul că era departe, încât în fiecare noapte, după ce părăsea petrecerile și barurile, simțea cum ura o arde ca o febră. Povara Shanghaiului era precum o coroană de oțel bătută în cuie pe creștetul ei. Într-o altă viață, dacă ar fi avut de ales, poate că ar fi lăsat totul în urmă, poate că ar fi refuzat să devină moștenitoarea unui imperiu de mafioți și de negustori. Dar nu avusese niciodată de ales. Aceasta era viața ei, acesta era orașul ei, aceștia erau oamenii ei și, pentru că îi iubea, își jurase cu mult timp în urmă că avea să își împlinească rolul al naibii de bine, pentru că nu avea cum să fie altcineva decât cea care era.

E numai vina ta, ar fi vrut să-i spună. Tu ești motivul pentru care am fost obligată să-mi părăsesc orașul. Oamenii. Familia.

— M-am întors de ceva vreme, a mințit Juliette cu ușurință, rezemându-și șoldul de masa liberă din stânga ei. Domnule Montagov, te rog să mă ierți, dar ce cauți aici?

L-a privit pe Roma mișcându-și mâna aproape imperceptibil și a ghicit că își verifica armele ascunse. L-a urmărit analizând-o, căutându-și cu greu cuvintele. Juliette avusese timp să se pregătească – în cele șapte zile și șapte nopți de când intrase în acest oraș, își eliberase mintea de tot ceea ce se întâmplase acolo între ei. Însă orice va fi fost ceea ce se așteptase Roma să găsească în acest club atunci când pășise înăuntru, cu siguranță nu avea legătură cu Juliette.

— Trebuie să vorbesc cu Lordul Cai, a spus în cele din urmă Roma, ducându-și mâinile la spate. E important.

Juliette a făcut un pas spre el. Degetele i s-au oprit pe bricheta pe care o avea ascunsă în faldurile rochiei și au început să se joace cu roțița care aprindea flacăra, pierdută în gânduri. Roma pronunțase numele „Cai” la fel ca un negustor, cu gura larg deschisă. Chinezii și rușii aveau același sunet pentru Cai: *tai*, ca sunetul pe care îl scoate un chibrit atunci când este scăpărat. Pronunțase greșit intenționat, era un comentariu asupra situației. Ea se exprima fluent în rusă, el se exprima fluent în singurul dialect din Shanghai, și totuși, iată-i vorbind în engleză cu accente diferite, ca niște negustori oarecare. Dacă ar fi trecut la oricare dintre cele două limbi materne, ar fi însemnat că își alege o tabără, așa că se mulțumeau să rămână pe teren neutru.

— Îmi închipui că este vorba despre ceva important, dacă ai venit până aici.

Juliette a ridicat din umeri și a dat drumul brichetei.

— Vorbește cu mine și eu voi transmite mai departe mesajul. Ca de la un moștenitor la altul, domnule Montagov. Ai încredere în mine, nu-i așa?

Era o întrebare amuzantă. Cuvintele ei spuneau ceva, dar privirea rece și inexpressivă altceva — *Un singur pas greșit cât ești pe teritoriul meu și am să teucid cu mâinile mele.* Ea era ultima persoană în care putea să aibă încredere, și lucrurile erau valabile și de cealaltă parte.

Însă orice va fi fost lucrul de care Roma avea nevoie, trebuie să fi fost vorba despre ceva serios.

Nu s-a împotrivit.

— Putem să...?

A făcut un semn într-o parte, spre colțurile slab luminate, în care ar fi avut mai puțin public întors spre ei ca spre un al doilea spectacol, așteptând momentul în care Juliette ar fi urmat să se îndepărteze ca să se arunce asupra lui. Juliette a strâns din buze și și-a fluturat în schimb mâna spre partea din spate a clubului. Roma a urmat-o imediat, pășind cu grijă atât de aproape de ea, încât mărgelile rochiei îi clincheteau deranjate. Juliette nici nu știa de ce se mai obosește. Ar fi trebuit să îl dea pe mâna Stacojiilor, să îi lase pe ei să se ocupe de el.

Nu, a decis ea. E al meu. E datoria mea să îl distrug.

Juliette s-a oprit. Acum rămăseseră doar ea și Roma Montagov în întuneric, celelalte sunete erau la mare depărtare, totul pălise. Și-a frecat încheietura, obligându-și pulsul să încetinească, de parcă ar fi fost ceva ce depindea de ea.

— Treci la subiect, atunci! i-a cerut ea.

Roma și-a rotit privirea în jur. Și-a plecat capul și și-a coborât glasul înainte să vorbească, atât de mult, încât Juliette a trebuit să se încordeze ca să îl audă. Și s-a încordat — refuzând să se aplece mai aproape de el decât era strict necesar.

— Noaptea trecută, cinci Flori Albe au fost ucise în port. Le-au fost sfârtecate beregatele.

Juliette a clipit din ochi la el.

— Și?

Nu voia să pară insensibilă, însă membrii din ambele găști se omorau între ei săptămânal. Juliette însăși crescuse lista morților. Dacă el avea de gând să dea vina pe Stacojiii ei, atunci își pierdea timpul.

— Și, a replicat tăios Roma, stăpânindu-și în mod evident un „dacă m-ai lăsa să termin”, unul de-ai voștri. Precum și un polițist de la municipalitate. Englez.

Juliette s-a încruntat ușor, încercând să-și amintească dacă au zise pe cineva din jur pomenind de moartea vreunui Stacojiu cu o seară în urmă. Se întâmpla rar ca *ambele* bande să aibă victime într-o confruntare, dat fiind că morțile surveneau de obicei în urma unor ambuscade, și era încă și mai straniu ca printre morți să se numere un polițist, însă nu ar fi zis că era ceva bizar. A ridicat o sprânceană spre Roma, lipsită de interes.

Atunci el a continuat:

— Victimele însele și-au provocat rănilor. Nu a fost vorba despre o dispută teritorială.

Juliette și-a scuturat capul de câteva ori într-o parte, ca să se asigure că nu înțelesese greșit. Odată ce s-a asigurat că nu avea urechea astupată, a exclamat:

— Șapte morți cu răni pe care și le-au provocat *fiecare dintre ei singur?*

Roma a dat din cap. A mai aruncat o privire peste umăr, de parcă faptul că îi supraveghea pe gangsterii de la mese i-ar fi putut împiedica să îl atace. Ori poate că nu îi păsa deloc de asta, și pur și simplu nu voia să se uite drept la Juliette.

— Am venit în căutarea unei explicații. Tatăl tău știe ceva despre asta?

Juliette a pufnit, plină de adânc resentiment. Roma voia să insinueze că cinci Flori Albe, un Stacojiu și un polițist se întâlneau în port și își spintecaseră singuri gâtlejurile? Suna ca și cum ar fi fost textul unei glume nesărate.

— Nu poate să te ajute, a început Juliette.

— Orice informație s-ar putea dovedi esențială pentru a descoperi ce s-a întâmplat, domnișoară Cai, a insistat Roma.

Când era enervat, întotdeauna îi apărea o dungă mică între sprâncene, ca o semilună. Aceasta își făcuse apariția și acum. Roma știa ceva mai mult legat de morțile acelea decât îi spunea; nu s-ar fi agitat atât de tare dacă era vorba despre o simplă ambuscadă.

— Unul dintre morți e al vostru. . .

— Nu vom coopera cu Florile Albe, i-a tăiat-o Juliette.

De pe chip îi dispăruse până și ultima urmă de veselie prefăcută.

— Dă-mi voie să subliniez asta înainte să continui! Chiar dacă tatăl meu știe ceva despre morțile de noaptea trecută, nu vom împărtăși ceea ce știm cu voi și nu vom încuraja alte legături care ne-ar putea pune în pericol propriile afaceri. Și acum, *zi bună*, domnule!

Roma fusese în mod clar trimis la plimbare și, cu toate acestea, rămânea totuși pe loc, holbându-se la Juliette, de parcă ar fi avut un gust amar în gură. Juliette se întorsese deja pe vârful pantofilor cu toc, gata să plece, atunci când l-a auzit pe Roma șoptind înveninat:

— Ce s-a *întâmpat* cu tine?

Ar fi putut să îi răspundă în orice fel. Ar fi putut să-și îmbibe cuvintele cu veninul ucigător pe care îl adunase în anii în care fusese plecată, să îl scuipe pe tot afară. Ar fi putut să-i reamintească ce făcuse cu patru ani în urmă, ar fi putut să răsucescă cuțitul în

rană, până la os. Însă, înainte să apuce să deschidă gura, în club a răsunat un urlet, anulând toate celelalte sunete, ca și cum ar fi venit pe o altă frecvență.

Dansatoarele de pe scenă au înmărmurit; muzica s-a oprit.

— Ce se petrece? a murmurat Juliette.

A făcut un pas, gata să cerceteze despre ce e vorba, însă Roma a șuierat ascuțit și a apucat-o de cot.

— Juliette, nu!

Atingerea lui i s-a impregnat în piele ca o arsură dureroasă. Juliette și-a eliberat brațul mai repede decât dacă ar fi luat de-adevăratelea foc, aruncând văpăi din ochi. Nu avea dreptul. Își pierduse dreptul de a se preface că voise vreodată să o protejeze.

Juliette a pornit imediat spre celălalt capăt al clubului, ignorându-l pe Roma, care i-o luase pe urme. Agitația provocată de panică devenea tot mai intensă, dar Juliette nu reușea să-și dea seama *ce anume* declanșase o astfel de reacție. A dat la o parte mulțimea cu o mișcare autoritară.

Atunci l-a văzut pe bărbat, zbatându-se la pământ, cu unghiile înfipite în gâtul lui gros.

— Ce face? a țipat Juliette, repezindu-se spre el. Să-l oprească cineva!

Dar unghiile acestuia intraseră deja adânc, până la mușchi. Bărbatul scurma cu o forță animalică – de parcă *acolo*, sub piele, ar fi fost ceva ce numai el putea să vadă. Adânc, mai adânc și tot mai adânc, până când degetele i s-au înfundat cu totul în carne, până când au început să rupă tendoane și vene și artere.

În clipa următoare, tot clubul a amuțit cu totul. Nu se mai auzea decât respirația greoaie a bărbatului scund și voinic, care se prăvălise la podea, cu beregata sfâșiată și mâinile pline de sânge.